

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA PAOLO MENGOCI [PAOLO MENGOZZI]
SECINĀJUMI,
sniegti 2012. gada 6. septembrī¹

Apvienotās lietas C-237/11 un C-238/11

**Francijas Republika
pret**

Eiropas Parlamentu

Prasība atcelt tiesību aktu — Eiropas Parlamenta sesiju kalendārs 2012. un 2013. gadam —
Protokoli par Eiropas Savienības iestāžu, dažu struktūru, organizāciju un struktūrvienību
atrašanās vietu

I – Ievads

1. Prasībās, kas celtas 2011. gada 19. maijā, Francijas Republika lūdz Tiesu atcelt Eiropas Parlamenta 2011. gada 9. marta lēmumu par minētā Parlamenta sesiju kalendāru 2012. gadam (lieta C-237/11), kā arī Parlamenta tās pašas dienas lēmumu par minētā Parlamenta sesiju kalendāru 2013. gadam (lieta C-238/11) (abi kopā turpmāk tekstā – “apstrīdētie lēmumi”).
2. Šo kalendāru specifika ir tā, ka 2012. un 2013. gada oktobrī ir paredzēts, ka Parlamentam vienā un tajā pašā nedēļā ir divas plenārsēdes Strasbūrā (Francija) un to ilgums ir samazināts salīdzinājumā ar sēdēm, kas paredzētas citos mēnešos.

II – Atbilstošās tiesību normas un tiesvedības priekšvēsture

3. 1992. gadā Edinburgā augstākā līmeņa sanāksmes laikā dalībvalstu valdības, pamatojoties uz EEK līguma 216. pantu, EOTK līguma 77. pantu un EAEK līguma 189. pantu, pieņēma lēmumu, dēvētu par “Edinburgas lēmumu”, par Eiropas Kopieniu iestāžu, dažu struktūru, organizāciju un struktūrvienību atrašanās vietu.
4. Edinburgas lēmuma 1. panta a) apakšpunktā bija noteikts:
“Eiropas Parlaments atrodas Strasbūrā, kur notiek divpadsmit ikmēneša plenārsēdes, to skaitā budžeta sēde. Papildu plenārsēdes notiek Briselē [(Beļģija)]. Eiropas Parlamenta komitejas sanāk Briselē. Eiropas Parlamenta Ģenerālsekretariāts un tā struktūrvienības paliek Luksemburgā”.

¹ — Oriģinālvaloda – franču.

5. Starpvaldību konferencē, kurā pieņēma Amsterdamas līgumu, tika nolemts Edinburgas lēmumu pievienot līgumiem. Pašlaik tas ir 6. protokols, kas pievienots ES līgumam un LESD, kā arī 3. protokols, kas pievienots EAEK (abi kopā turpmāk tekstā – “protokoli”), kuros pārņemts Edinburgas lēmuma 1. panta a) apakšpunkta teksts².

6. Primārajos tiesību aktos ir noteikts, ka Parlamenta ikmēneša plenārsēdēm ir jānotiek Strasbūrā. Tomēr ir tradīcija, ka augusta plenārsēde tiek pārcelta uz oktobri, kad Strasbūrā ir jānotiek divām plenārsēdēm.

7. Priekšsēdētāju konference 2011. gada 3. martā pieņēma divus Parlamenta sesiju kalendāra projektus 2012. un 2013. gadam. Šajos abos projektos bija paredzēts, ka Parlamenta sesija notiek no 2012. gada 1. līdz 4. oktobrim un pēc tam no 2012. gada 22. līdz 25. oktobrim, kā arī no 2013. gada 30. septembra līdz 3. oktobrim un no 2013. gada 21. līdz 24. oktobrim.

8. 2011. gada 7. martā tika iesniegti divi kalendāra projekta grozījumi, kurus sagatavoja Priekšsēdētāju konference: viens – attiecībā uz kalendāru 2012. gadam, otrs – attiecībā uz kalendāru 2013. gadam. To formulējums bija identisks un tajos tika izteikts priekšlikums “atcelt 40. nedēļas sesiju”³ un “sadalīt oktobra otro sesiju [no 2012. gada 22. līdz 25. oktobrim un no 2013. gada 21. līdz 24. oktobrim] divās atsevišķās sesijās”. Tādējādi pirmā 2012. gada oktobra sesija tika paredzēta 2012. gada 22. un 23. oktobrī (2013. gadā – 21. un 22. oktobrī), otrajai 2012. gada oktobra sesijai ir jānotiek 2012. gada 25. un 26. oktobrī (2013. gadā – 24. un 25. oktobrī). Abi grozījumi tika nodoti balsošanai un pieņemti.

9. Tādējādi 2012. gada sesiju kalendārā paredzēts, ka divas sesijas notiek oktobrī vienā un tajā pašā nedēļā – 22. un 23. oktobrī (pirmā sesijas daļa) un 25. un 26. oktobrī (otrā sesijas daļa).

10. Sesiju kalendārā 2013. gadam paredzēts, ka abas sesijas notiek oktobrī vienā un tajā pašā nedēļā – 21. un 22. oktobrī (pirmā sesija) un 24. un 25. oktobrī (otrā sesija).

III – Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

11. Ar Tiesas priekšsēdētāja 2012. gada 9. janvāra rīkojumu lietas C-237/11 un C-238/11 apvienoja mutvārdu procesam un sprieduma pieņemšanai.

12. Francijas Republikas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdētos lēmumus un
- piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

13. Parlamenta prasījumi Tiesai ir šādi:

- noraidīt prasības kā nepieņemamas;
- pakārtoti, noraidīt prasības kā nepamatotas un
- piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

14. Ar 2011. gada 21. septembra rīkojumu Tiesas priekšsēdētājs atļāva Luksemburgas Lielhercogistei iestāties lietā Francijas Republikas prasījumu atbalstam.

2 — Skat. minēto protokolu vienīgā panta a) apakšpunktā.

3 — Proti, sesiju no 2012. gada 1. līdz 4. oktobrim un sesiju no 2013. gada 30. septembra līdz 3. oktobrim.

15. Francijas Republika, Luksemburgas Lielhercogiste un Parlaments tika uzklausti 2012. gada 5. jūnija Tiesas sēdē.

IV – Analīze

16. Tā kā Francijas Republikas iesniegtā prasība saistībā ar lietu C-237/11 ir formulēta tieši tādiem pašiem vārdiem kā tā prasība, kura iesniegta saistībā ar lietu C-238/11, kā arī tāpēc, ka Parlamenta procesuālie raksti un Luksemburgas Lielhercogistes⁴ procesuālie raksti ir identiski, es ieteikšu Tiesai abu šo prasību vienotu analīzi.

17. Abas prasības par tiesību akta atcelšanu, ko cēlusi Francijas Republika, ir veidotas saistībā ar vienu pamatu sakarā ar protokola par iestāžu atrašanās vietu pārkāpumu, kā arī sprieduma lietā Francija/Parlaments⁵ neizpildi. Tā kā Parlaments apšaubā prasības pieņemamību, analīze jāsāk ar šo strīda aspektu.

A – Par prasības pieņemamību

1) Lietas dalībnieku argumenti

18. Parlaments apstrīd prasību par tiesību akta atcelšanu pieņemamību, atsaucoties uz to, ka apstrīdētie lēmumi neesot apstrīdami tiesību akti LESD 263. panta izpratnē. Minētie lēmumi attiecoties tikai uz Parlamenta iekšējo organizāciju un tie neradot tiesiskas sekas attiecībā uz trešajām personām, ko apstiprinot pienākuma norādīt minēto lēmumu pamatojumu neesamība. Turklāt no Eiropas Savienības Tiesas un Eiropas Savienības Vispārējās tiesas pastāvīgās judikatūras izrietot, ka, ja prasība atcelt tiesību aktu var būt vērsta pret Parlamenta tiesību aktiem, kuri var radīt tiesiskas sekas attiecībā uz trešajām personām, tad tiesību akti, kuri attiecas tikai uz Parlamenta darba iekšējo organizāciju, nevar būt tādas prasības priekšmets⁶. Parlamenta darba plānošana prasa veikt zināmu skaitu iekšēju pasākumu, tostarp apstrīdēto lēmumu pieņemšanu, kas attiecas uz uzdevumiem, kuri minētajai iestādei ir piešķirti ar LESD 232. pantu. Šo lēmumu vienīgās sekas esot ekonomiskas un attiecoties tikai uz dalībvalsti, kurā iestāde atrodas. Iestāde atbildētāja uzskata, ka Francijas Republika vēlas, lai tiktu konstatēta iespējama Parlamenta pienākuma neizpilde, lai gan tāds tiesību līdzeklis līgumos nav paredzēts. Visbeidzot, Parlaments noraida prasītājas un Luksemburgas Lielhercogistes izvirzīto tēzi, kurā apgalvots, ka Tiesa iepriekš minētajā spriedumā lietā Francija/Parlaments esot netieši, bet noteikti lēmusi par prasības par tiesību akta atcelšanu pieņemamību.

19. Francijas Republika un Luksemburgas Lielhercogiste, no savas puses, uzskata, ka šis spriedums neapšaubāmi ir precedents, ar kuru Tiesa ir panākusi Parlamenta 1995. gada 20. septembra lēmuma atcelšanu, ar kuru tas noteica darba kalendāru 1996. gadam. Tās apgalvo, ka, tā kā pieņemamība ir absolūts pamats, kas jāizvirza pēc savas ierosmes, Tiesas klusēšana spriedumā attiecībā uz šo jautājumu liekot atzīt, ka tā netieši, bet noteikti atzinusi prasības par tiesību akta atcelšanas

4 — Faktiski atšķiras tikai Parlamenta darba kalendāra gadskaitlis.

5 — 1997. gada 1. oktobra spriedums lietā C-345/95 (*Recueil*, I-5215. lpp.).

6 — Atbildētāja šajā ziņā atsaucas uz Tiesas 1986. gada 23. aprīļa spriedumu lietā 294/83 *Les Verts*/Parlaments (*Recueil*, 1339. lpp., 25. un nākamie punkti), 1993. gada 23. marta spriedumu lietā C-314/91 *Weber*/Parlaments (*Recueil*, I-1093. lpp., 12. punkts), kā arī uz Vispārējās tiesas 2003. gada 10. aprīļa spriedumu lietā T-353/00 *Le Pen*/Parlaments (*Recueil*, II-1729. lpp., 77. punkts).

pieņemamību, kas tolaik bija iesniegta par lēmumu, kurš visādā ziņā ir līdzīgs tiem, kuri pašlaik tiek apstrīdēti. Francijas Republika piebilst, ka jautājums par to, vai apstrīdētie lēmumi attiecas uz Parlamenta iekšējo organizāciju un vai tie var radīt tiesiskas sekas attiecībā uz trešajām personām, esot jautājums, kas nesaraunami saistīts ar to satura izpēti un tādējādi ar prasības izpēti pēc būtības⁷.

2. Vērtējums

20. Atbilstoši LESD 263. pantam prasību par tiesību akta atcelšanu var celt tikai par tādiem Parlamenta tiesību aktiem, kuriem var būt tiesiskas sekas attiecībā uz trešajām personām. Lai noteiktu, vai pasākums ir apstrīdams akts LESD 263. panta 1. punkta izpratnē, jāpievēršas tā saturam, [bet] formai, kādā tas pieņemts, šajā ziņā nav nozīmes⁸. Šajā gadījumā lietas dalībniekiem ir pretēji viedokļi tieši attiecībā uz apstrīdēto lēmumu tiesiskajām sekām.

21. Saskaņā ar spriedumu lietā *Weber/Parlaments*⁹ Tiesa apgalvoja, ka Parlamenta tiesību akti, “kuri attiecas tikai uz Parlamenta darba iekšējo plānošanu”, nevar būt prasības atcelt tiesību aktu priekšmets un ka “uz šo kategoriju attiecas Parlamenta tiesību akti, kuriem nav tiesisku seku vai kuriem tiesiskas sekas ir tikai Parlamenta iekšienē attiecībā uz tā darba plānošanu un uz kuriem attiecas tā Reglamentā noteiktās pārbaudes procedūras”¹⁰. Tādējādi tā nosprieda, ka Parlamenta lēmumam, ar kuru, beidzoties pilnvaru laikam, deputātam tika atteikts pārejas pabalsts, ir “tiesiskas sekas, kas pārsniedz iestādes darba iekšējo plānošanu, ciktāl tās ietekmē deputāta materiālo stāvokli, kad viņš beidz pildīt savas funkcijas”¹¹.

22. Citā kontekstā Tiesa arī uzskatīja, ka Parlamenta rezolūcijai, ar kuru tika norīkots personāls, kas atbildīgs par dažām aktivitātēm, kura klātbūtni Briselē iestāde uzskatīja par nepieciešamu, un ar kuru Parlamenta kompetentajām struktūrām tika piešķirtas pilnvaras, lai ātri veiktu visus pasākumus, kas nepieciešami minētās rezolūcijas ieviešanai, ir “lēmuma raksturs, un ka tā attiecīgā gadījumā varētu ietekmēt garantijas, kas attiecībā uz Luksemburgas Lielhercogisti izriet no tekstiem par Parlamenta atrašanās un darba norises vietu”¹².

23. Tā turpretim izvirzīja iebildi par nepieņemamību attiecībā uz prasību atcelt Parlamenta priekšsēdētāja lēmumu, ar kuru lūgums izveidot izmeklēšanas komiteju uzskatīts par pieņemamu, lemjot, ka “apstrīdētais tiesību akts nerada tiesiskas sekas trešajām personām, [jo] izmeklēšanas komitejām nav izpētes pilnvaru, un tāpēc tiesību akti par to izveidi attiecas tikai uz Parlamenta darba iekšējo plānošanu”¹³. Līdzīgi tā rīkojās arī attiecībā uz prasību, kuras mērķis bija apstrīdēt procedūras likumību, ar kuru norīkots tādas starpparlamentu delegācijas vadītājs, kurai ir tikai informācijas un kontaktu pilnvaras un kuras dibināšanas akti attiecas tikai uz Parlamenta darba iekšējo organizāciju¹⁴.

24. Ņemot vērā šo Tiesas atšķirīgo nostāju, kāda ir apstrīdēto lēmumu vieta?

7 — Francijas Republika šajā gadījumā it īpaši balstās uz 1983. gada 10. februāra spriedumu lietā 230/81 Luksemburga/Parlaments (*Recueil*, 255. lpp., 30. punkts), 1988. gada 22. septembra spriedumu apvienotajās lietās 358/85 un 51/86 Francija/Parlaments (*Recueil*, 4821. lpp., 15. punkts), kā arī uz 1991. gada 28. novembra spriedumu apvienotajās lietās C-213/88 un C-39/89 Luksemburga/Parlaments (*Recueil*, I-5643. lpp., 16. punkts).

8 — 1991. gada 28. novembra spriedums apvienotajās lietās Luksemburga/Parlaments (minēts iepriekš, 15. punkts).

9 — 1993. gada 23. marta spriedums lietā C-314/91 (*Recueil*, I-1093. lpp.).

10 — Spriedums lietā *Weber/Parlaments* (minēts iepriekš, 9. un 10. punkts).

11 — Turpat (11. punkts).

12 — Tiesas 1991. gada 28. novembra spriedums apvienotajās lietās Luksemburga/Parlaments (minēts iepriekš, 26. un 27. punkts). Netiešas Parlamenta Reglamenta grozījumu lēmuma rakstura atzīšanas detalizētākam piemēram skat. 2004. gada 30. marta spriedumu lietā C-167/02 P *Rothley* u.c./Parlaments (*Recueil*, I-3149. lpp.).

13 — Tiesas 1986. gada 4. jūnija rīkojums lietā 78/85 *Groupe des droites européennes/Parlaments* (*Recueil*, 1753. lpp., 11. punkts).

14 — Tiesas 1990. gada 22. maija rīkojums lietā C-68/90 *Blot* un *Front National/Parlaments* (*Recueil*, I-2101. lpp., 10. un 11. punkts).

25. Man ir šaubas par to, vai apstrīdētie lēmumi attiecas tikai uz iestādes iekšējo darbību, kā apgalvo Parlaments. Protams, *prima facie* balsojums par kalendāru ļauj Parlamentam plānot darbu un, šķiet, attiecas uz tā iekšējo organizāciju. Tomēr kalendārā veselam gadam noteikts ne tikai Parlamenta darbs, bet arī Parlamenta, tā deputātu un Parlamentam piesaistīto darbinieku klātbūtne dažādajās darba norises vietās. Tāpēc es sliecos pievienoties ģenerālvokāta K.O. Lenca [*Lenz*] nostājai, atbilstoši kurai “nepieciešamā infrastruktūras nodošana [sesiju uzņemšanai] netieši [...] rada juridiskas saistības attiecībā uz trešajām personām”¹⁵, kā arī neizslēgt iespēju, ka šādi lēmumi atbilst nosacījumiem, kuri noteikti LESD 263. panta pirmajā daļā.

26. Tas, ka es piekritu ģenerālvokāta Lenca apsvērumiem, mani turklāt arī mudina noraidīt Parlamenta argumentu, ar kuru attiecībā uz prasības pieņemamību tiek apšaubīts iepriekš minētā 1997. gada 1. oktobra sprieduma lietā Francija/Parlaments precedenta raksturs. Kā norādīts iepriekš, ja Francijas Republika uzskata, ka Tiesa izteikusies “netieši, bet noteikti” par prasības pieņemamību šī sprieduma kontekstā, Parlaments, gluži pretēji, apgalvo, ka tas, ka minētajā spriedumā nav pausta nostāja šajā jautājumā, ir līdzvērtīgi tam, ka Tiesa nav paudusi savu nostāju. Prasības nepieņemamība ir ne vien absolūts pamats, kas Tiesai ir jāizskata pēc savas ierosmes¹⁶, kā pareizi norāda Francijas Republika un Luksemburgas Lielhercogiste, Tiesas uzmanību turklāt piesaistīja ģenerālvokāts Lencs jautājumā par tolaik Francijas Republikas iesniegtās prasības par apstrīdētā Parlamenta lēmuma pieņemamību¹⁷. Tādējādi Tiesa šajā lietā lēmusi pēc būtības, pilnībā apzinoties lietas apstākļus.

27. Katrā ziņā, pat ja Tiesa uzskata, ka tā nevar *a priori* noteikt, vai aktam, kura atcelšana lūgta prasībā atcelt tiesību aktu, patiešām ir tiesiskas sekas, tā uzskata, ka tikai lietas izskatīšana pēc būtības ļaus tai par to pārliecināties. Tā jau ir lēmusi, ka “apstrīdētās rezolūcijas tiesisko seku izvērtēšana ir nesaraujami saistīta ar tā satura un jurisdikcijas noteikumu ievērošanas izpēti. Tāpēc jāveic izskatīšana pēc būtības”¹⁸. Tiesa tostarp atkārtoja šo nostāju, kad tai izskatīšanai tika iesniegta prasība par Parlamenta Prezidija lēmumu atcelšanu, no kuriem viens ir līdzīgs ziņojumam par Parlamenta darba plānošanu vidējā termiņā trijās darba norises vietās¹⁹.

28. Tāpēc visos gadījumos nav iespējams jau šajā analīzes posmā noraidīt prasības, kuras tādēļ jāatzīst par pieņemamām.

B – *Par vienīgo pamatu saistībā ar protokolu pārkāpšanu, kā arī 1997. gada 1. oktobra sprieduma lietā Francija/Parlaments neizpildi*

1. Lietas dalībnieku argumenti

29. Vienīgā pamata pirmajā daļā Francijas Republika apgalvo, ka, tā kā protokoli tikai pārņem Edinburgas lēmumu, iepriekš minētais 1997. gada 1. oktobra spriedums lietā Francija/Parlaments, kurā Tiesai bija iespēja interpretēt minēto lēmumu, ir pilnīgi atbilstošs šai lietai. Prasītāja atgādina, ka Tiesa toreiz uzskatīja, ka, pieņemot Edinburgas lēmumu, dalībvalstis apstiprināja Parlamenta praksi principā reizi mēnesī sanākt Strasbūrā un pārcelt augusta sesiju no augusta uz oktobri. Tā kā teksti attiecas uz 12 ikmēneša plenārsēžu laikiem, gan lēmums, gan protokoli būtu jāinterpretē kā tādi, kuri noteikti atsaucas uz praksi, kāda bija pirms Edinburgas lēmuma pieņemšanas. No iepriekš minētā 1997. gada 1. oktobra sprieduma lietā Francija/Parlaments 5. punkta izrietot, ka Tiesa noteikusi ikmēneša

15 — Skat. 16. punktu ģenerālvokāta Lenca [*Lenz*] secinājumos lietā Francija/Parlaments, kurā pieņemts iepriekš minētais 1997. gada 1. oktobra spriedums. Ģenerālvokāts Dž. F. *Mančīni* [*G. F. Mancini*] pirms viņa izteicās, ka iekšējās organizācijas aktiem ir tiesiskas sekas [skat. viņa secinājumus iepriekš minētajā lietā Luksemburga/Parlaments, kurā pieņemts 1983. gada 10. februāra spriedums (*Recueil*, 255. lpp., it īpaši 302. lpp.)].

16 — 1960. gada 16. decembra spriedums lietā 6/60 *Humblet/État belge* (*Recueil*, 1125. lpp.).

17 — Skat. ģenerālvokāta Lenca secinājumus, kas sniegti lietā Francija/Parlaments, kurā pieņemts 1997. gada 1. oktobra spriedums (9. un nākamie punkti).

18 — 1983. gada 10. februāra spriedums lietā Luksemburga/Parlaments (minēts iepriekš, 30. punkts).

19 — 1991. gada 28. novembra spriedums apvienotajās Luksemburga/Parlaments (minēts iepriekš, 16. punkts).

plenārsēdes laiku, kurai jānotiek Strasbūrā no pirmdienas līdz piektdienai. Pēc Francijas Republikas domām, tādējādi toreiz Tiesa esot “netieši, bet noteikti” pieļāvusi, ka ar Edinburgas lēmumu noteikts arī sesiju ilgums. Tāpēc, samazinot abus to sesiju laikus, kurām 2012. gada oktobrī, pēc tam arī 2013. gada oktobrī jānotiek divu dienu garumā, ar apstrīdētajiem lēmumiem ir pārkāpta iepriekš minēto protokolu būtība, jo tādas rīcības sekas esot tādas, ka par 1/12 daļu tiekot samazināts to plenārsēžu ilgums gadā, kurām jānotiek Strasbūrā, un tādējādi gadā faktiski nosakot tikai 11 ikmēneša sesiju periodus. Ja Tiesai vajadzētu uzskatīt, ka apstrīdētie lēmumi atbilst protokoliem, Francijas Republika brīdina par risku vispārināt šādu rīcību un ar laiku vēl vairāk samazināt plenārsēžu laiku, kurām jānotiek Strasbūrā.

30. Pamata otrajā daļā Francijas Republika pārmet Parlamentam, ka tas pārtraucis regulāro ritmu, kādā jānotiek plenārsēdēm. Atbilstoši tam, ko nosprieda Tiesa iepriekš minētā 1997. gada 1. oktobra sprieduma lietā Francija/Parlaments 29. punktā, ar Edinburgas lēmumu tiek noteikta Parlamenta darba norises vieta kā “vieta, kurā regulāri jānotiek 12 kārtējām šīs iestādes plenārsēdēm”. Šīs regularitātes pārtraukšanu varot pieļaut tikai attiecībā uz augusta sesiju, kā arī – vēlēšanu gados – attiecībā uz jūnija sesiju.

31. Pamata trešajā daļā, pamatojoties uz to pašu iepriekš minētā 1997. gada 1. oktobra sprieduma lietā Francija/Parlaments punktu kā iepriekš, Francijas Republika apgalvo, ka Parlaments nevarēja paredzēt papildu sesijas Briselē, ņemot vērā, ka šādas papildu sesijas var noteikt tikai, ja ir iepriekš paredzētas 12 plenārsēžu sesijas. Tā kā kalendārā 2012. un 2013. gadam ir paredzētas tikai 11 sesijas, Parlaments neesot varējis paredzēt papildu sesijas abos attiecīgajos gados.

32. Pamata ceturtajā daļā Francijas Republika uzskata, ka Parlaments ir pārkāpis kompetenču sadales principu starp dalībvalstīm un Parlamentu, kā Tiesa noteikusi ar iepriekš minēto 1997. gada 1. oktobra spriedumu lietā Francija/Parlaments. Tā uzstāj, ka apstrīdēto lēmumu vienīgais mērķis ir samazināt Eiropas Parlamenta deputātu klātbūtnes laiku Strasbūrā. To varot apstiprināt fakts, ka par kalendāru 2012. un 2013. gada oktobrim tika balsots vienādi, kas pierāda to, ka runa nav par konkrētu atbildi īslaicīgām vajadzībām, bet gan runa ir par praksi, kurai ir jākļūst par pastāvīgu praksi. Francijas Republika uzskata, ka apstrīdētajos lēmumos atklājas sava veida paradokss, kas izpaužas kā Parlamenta plenārsēžu laika saīsinājums tad, kad šīs iestādes darba apjoms aizvien pieaug. Visbeidzot, prasītāja atgādina kādas Parlamenta plenārsēdes saturu un paskaidro, ka neesot iespējams visas šīs aktivitātes vienādi veikt, ja sesiju laiks tiek samazināts līdz divām dienām.

33. Luksemburgas Lielhercogiste, iestājoties lietā Francijas Republikas atbalstam, piekrīt Francijas Republikas prasījumiem un uzstāj, ka labāka iekšēja darba organizācija neesot patiesais apstrīdēto lēmumu mērķis. Luksemburgas Lielhercogiste atgādina, ka pašreizējais konteksts nepārprotami ir Parlamenta dažādo darba norises vietu pārskatīšana un it īpaši tā pienākuma būt Strasbūrā pārskatīšana. Ar apstrīdētajiem lēmumiem Parlamentam esot nodoms savu darba norises vietu noteikt pašam. Turklāt Luksemburgas Lielhercogiste norāda, ka Parlaments nav paskaidrojis, kādā veidā šī jaunā oktobra sesiju plānošana tam ļaus labāk organizēt darbu, un ka pastāvīgās Parlamenta pilnvaru paplašināšanās dēļ ikmēneša plenārsēžu ilguma un biežuma samazināšana kļūst neatbilstoša. Visbeidzot, Luksemburgas Lielhercogiste uzskata, ka esot ļoti skaidra atšķirība starp ikmēneša sesiju laiku un papildu sesiju laiku, kas atšķiras gan ilguma ziņā (četras dienas ikmēneša sesijām un divas dienas papildu sesijām), gan to norises vietas ziņā (Strasbūrā ikmēneša sesijas, Briselē – papildu sesijas). Tādējādi vai nu tiek uzskatīts, ka abas divu dienu sesijas, kas apstrīdētajos lēmumos ir paredzētas oktobrī, faktiski jāuzskata par vienu četru dienu ilgu sesiju. Šādā gadījumā attiecīgajos kalendāros paredzētu tikai 11 ikmēneša plenārsēdes. Vai arī tiek uzskatīts, ka runa faktiski ir par divām divu dienu sesijām un šāda ilguma sēdes jāpār kvalificē par papildu sesijām, ko Parlamentam nav tiesību plānot, jo šādu ilgumu var noteikt tikai pēc tam, kad Parlaments faktiski ir noteicis 12 ikmēneša plenārsēžu laiku. Lai arī kāda interpretācija tiktu piemērota, ar apstrīdētajiem lēmumiem protokoli tiekot pārkāpti.

34. Parlaments savu iebildumu rakstu uzsāk ar tā pilnvaru attīstības vēstures izklāstu, uzsverot, ka tā sadalīšanās trijās darba vietās vienmēr ir bijis darbības traucēklis. Tomēr tas uzskata, ka vienmēr ir pildījis pienākumus, kas izriet no primārajiem tiesību aktiem. Saistībā ar 2012. un 2013. gada kalendāru tas precizē, ka katru gadu faktiski ir paredzēta 12 plenārsēžu norise Strasbūrā, proti, 10 četru dienu plenārsēdes un 2 divu dienu plenārsēdes. Kopā Parlaments abos apstrīdētajā lēmumā minētajos gados sanāks 44 dienas Strasbūrā²⁰, savukārt 8 dienas tas sanāks papildu plenārsēdēs Briselē.

35. Tas turpina, norādot faktiskas un tiesiskas atšķirības šajā lietā un iepriekš minētajā 1997. gada 1. oktobra spriedumā lietā Francija/Parlaments. Parlamenta darba organizācija mainās vienlaikus ar tā pilnvarām. Pēc Lisabonas līguma pieņemšanas tostarp tika vienkāršota budžeta procedūra un tai nepieciešams vairs tikai viens lasījums, kas, pēc Parlamenta domām, “budžeta sēdi”, kāda tā paredzēta protokolos, padara lieku. Principā budžeta sēde ir viena no divām oktobra plenārsēdēm. Pēc tam Parlaments apstiprina vairākas nostājas, kuru autors ir Parlaments vai Eiropas deputāti, kuri to veido, vai arī pilsoniskā sabiedrība, un kuru mērķis ir norādīt uz trūkumiem, kas saistīti ar vairākām darba norises vietām, it īpaši pārvietošanos uz Strasbūru, gan no ekonomiskā, gan vides vai ražīguma viedokļa. Apstrīdētie lēmumi tādējādi, pēc Parlamenta domām, būtu jālasa, ņemot vērā šos apsvērumus, kurus pastiprina ekonomikas un finanšu krīzes konteksts.

36. Atbildot uz Francijas Republikas izklāstītajiem argumentiem, Parlaments uzstāj, ka protokolos nav noteikts nekāds plenārsēžu ilgums. LESD 341. pantā ir paredzētas dalībvalstu pilnvaras noteikt iestāžu atrašanās vietu. Šis juridiskais pamats ir jāinterpretē precīzi, un tas, ka dalībvalstis izmanto šīs pilnvaras, nevar ietekmēt Parlamenta pilnvaras attiecībā uz tā iekšējo organizāciju. Pat ja uzskatām, ka Edinburgas lēmumā ir jēlkāda norāde uz Parlamenta ikmēneša plenārsēdēm, būtu jākonstatē, ka dalībvalstis, tā rīkojoties, īstenojušas savas pilnvaras, kuras tām LESD 341. pantā noteiktas *ultra vires*. Nekas attiecībā uz plenārsēžu ilgumu nevar būt skaidri noteikts ne līgumos, ne protokolos, pat ne Parlamenta Reglamentā. Parlaments apstrīd arī interpretāciju, kādu Francijas Republika sniedz par iepriekš minēto 1997. gada 1. oktobra spriedumu lietā Francija/Parlaments, īpaši uzsverot, ka faktiskā situācija, kas tolaik iesniegta izskatīšanai Tiesā, bija pavisam atšķirīga no tās, kas ir šo prasību centrā.

37. Tas gluži pretēji apgalvo, ka attiecībā uz sesiju ilgumu atbilstošs esot spriedums lietā *Wybot*²¹, jo Tiesa tad nosprieda, ka “tā kā līgumos nav nekādu noteikumu šajā sakarā, sesiju ilguma noteikšana attiecas uz Parlamenta pilnvarām veikt iekšējo organizāciju”. Tādējādi tas varot arī brīvi noteikt savu sesiju ilgumu.

38. Parlaments noteikti apstrīd to, kā Francijas Republika interpretē Edinburgas lēmumu. Pēc tā domām, tā kā Edinburgas lēmums konkretizēja iepriekšējās prakses izkristalizēšanos, Francijas Republika mēģina iestādei atņemt tiesības novērtēt savu praksi, kuras izmaiņas kļuvušas nepieciešamas, izmainoties Parlamenta lomai un pilnvarām. Kaut arī Parlaments neslēpj, ka tā mērķis ir samazināt atrašanās vietas noteikšanas ietekmi uz tā darbību un ierobežot vairāku darba norises vietu ietekmi, tas uzsver, ka saistībā ar pašreizējām prognozēm 2012. un 2013. gadam Strasbūra joprojām ir atrašanās gravitācijas centrs. Tas turklāt norāda, ka oktobris ir vienīgais mēnesis gadā, kad ir iespējama abu sesiju saīsināšana, jo pārējās ikmēneša sesijas kopš 2001. gada notiek četras dienas, un uzskata, ka risks to ilgumu vēl vairāk samazināt ir tīra spekulācija.

39. Savā replikas rakstā Francijas Republika norāda, ka Parlaments īsteno savas pilnvaras attiecībā uz Eiropas Centrālo banku un Revīzijas palātu, lai gan šīs iestādes neatrodas Briselē. Tāpēc Parlamentam nav jāatrodas tajā pašā pilsētā, kurā atrodas iestāde, attiecībā uz kuru tas īsteno savas pilnvaras.

20 — Tiesas sēdē Parlamenta pārstāvis šo skaitli samazināja līdz 34 dienām, jo ikmēneša plenārsēdes sākas tikai pirmdienās plkst. 17.00 un beidzas ceturtdienās tajā pašā laikā.

21 — 1986. gada 10. jūlija spriedums lietā 149/85 (*Recueil*, 2391. lpp., 16. punkts).

40. Tā turklāt apstrīd Parlamenta apgalvojumus attiecībā uz budžeta sēdi un uzskata, ka balsojums par budžetu Parlamenta plenārsēdē, klātesot Eiropas Savienības Padomei un Eiropas Komisijai, prasītu no Parlamenta vēl rūpīgāku lasījumu, jo tas ir vienīgais lasījums. Šajos apstākļos budžeta sēde būtu ļoti svarīga.

41. Francijas Republika norāda uz vairāku Parlamenta izvirzīto nostāju neobjektivitāti un atgādina, ka iestāžu atrašanās vietas noteikšana ir tikai dalībvalstu kompetencē. Tiesas sēdes laikā Francijas Republika turklāt apstrīdēja Parlamenta norādītos skaitļus attiecībā uz oglekļa dioksīda emisiju un izmaksām, ko rada Parlamenta darba norises vietu atrašanās dažādās vietās²².

42. Turklāt atsaukšanās uz iepriekš minēto spriedumu lietā *Wybot* nevar apšaubīt Francijas Republikas ieteikto protokolu interpretāciju attiecībā uz sesiju ilgumu, jo šis spriedums tika pasludināts tik atšķirīgā kontekstā, ka tas nav atbilstošs saistībā ar šīm prasībām. Francijas Republika uzskata arī, ka, tā kā Tiesa “netieši, bet noteikti” pieļāva, ka ar Edinburgas lēmumu tiek kodificēta pastāvošā prakse, tostarp arī attiecībā uz sesiju ilgumu, tā neuzskatīja, ka dalībvalstis būtu pārsniegušas savas kompetences robežas. Tādējādi Parlaments neesot izvirzījis nevienu argumentu, kas varētu pamatot apstrīdētajos lēmumos izvirzītās izmaiņas.

43. Savā atbildē uz replikas rakstu Parlaments pēc būtības atkārtos tos pašus argumentus, kas ir izvirzīti tā iebildumu rakstā, proti, ka dalībvalstu pilnvaras noteikt iestāžu atrašanās vietu neattiecas uz ikmēneša sesiju ilguma noteikšanu, kas attiecas tikai uz Parlamenta iekšējo organizāciju. Uzsverot, ka noteikti jāatzīst Parlamenta autonomija, lai efektīvāk un ar mazākām izmaksām organizētu tā darbu, tas apstrīd, ka vēlējies pārskatīt tā atrašanās vietu Strasbūrā. Parlaments norāda, ka to papildu sesiju ilgums, kurām jānotiek Briselē, arī tika samazināts. Parlaments atgādina, ka tad, kad runa bija par tās prakses izmaiņām, kas attiecas uz sesiju ilgumu 2000. gadā, kad tika atceltas piektdienu plenārsēdes, Francija Republika prasību necēla. Taču proporcionāli apstrīdētajos lēmumos sliktākajā gadījumā esot norādīts samazinājums par 1/12 daļu, turpretī 2000. gadā ieviestās prakses izmaiņas, kas stājās spēkā 2001. gadā, bija samazinājums par 1/5 daļu. Parlaments iesaka, ka no tā, ka Francijas Republika neapstrīdēja piektdienu plenārsēžu atcelšanu, varētu secināt, ka Francijas Republika netieši, bet noteikti atzīst Parlamenta brīvību noteikt sesiju ilgumu. Parlaments piebilst, ka tā darba organizācijas mērķis ir palielināt efektivitāti, un norāda, ka turpmāk darbs komitejās būs svarīgāks nekā darbs plenārsēžu zālē. Katrā ziņā esot jāsauglabā Parlamenta autonomās organizācijas tiesību lietderīgā iedarbība, jo vairāk tāpēc, ka šī iestāde ir vienīgā, kuru ievēl pilsoņi tiešās vēlēšanās. Visbeidzot, atbildot uz Luksemburgas Lielhercogistes argumentiem, Parlaments noraida domu, atbilstoši kurai sesija, ja tai būtu jāturpinās tikai divas dienas, zaudēšot savu kārtējās plenārsēdes raksturu. Nav iespējams nonākt pie tāda Edinburgas lēmuma un tāvad arī protokolu interpretācijas, kas piespiestu Parlamentu organizēt plenārsēdes no pirmdienas rīta līdz piektdienas vakaram, nekādi neņemot vērā reālās vajadzības.

2. Vērtējums

44. Lai gan Tiesa nevar neņemt vērā kontekstu, kurā spēcīgi tiek apšaubīts Parlamenta pienākums atrasties Strasbūrā, ko tostarp apstiprināja lietas dalībnieki, ir svarīgi atgādināt, ka Tiesai attiecībā uz šīm prasībām jālemj no tiesību viedokļa.

22 — Parlaments, atsaucoties uz 2007. gadā veiktu pētījumu, norādīja oglekļa dioksīda daudzumu 19 000 tonnu apmērā. Francijas Republika, minot citu 2012. gada pētījumu, ar vidi saistītās izmaksas, pārvietojoties uz Strasbūru, novērtē 4699 tonnu oglekļa dioksīda apmērā. Attiecībā uz tautsaimnieciskajām izmaksām, pamatojoties uz 2011. gadā veiktu pētījumu, Parlaments min summu EUR 160 miljonu apmērā; Francijas Republika savukārt, minot to pašu pētījumu, kuru izmantoja, lai noteiktu ar vidi saistītās izmaksas, Parlamenta atrašanās vietas Strasbūrā noteikšanas izmaksas lēš EUR 51 miliona apmērā.

45. Savā vienīgajā pamatā Francijas Republika izvirza apgalvojumu, ka ar apstrīdētajiem lēmumiem 2012. un 2013. gada oktobrī paredzēto plenārsēžu ilguma dēļ (pirmā daļa), apgalvotās divu plenārsēžu norises divas dienas vienā nedēļā izraisītās sesiju regularitātes pārtraukšanas dēļ (otrā daļa), kārtējo plenārsēžu un papildu plenārsēžu jēdzienu neskaidrības dēļ, kas kaitē apstrīdētajiem lēmumiem (trešā daļa), un, visbeidzot, dalībvalstu un Parlamenta kompetenču sadales pārkāpuma dēļ (ceturtā daļa) tiek pārkāpti protokoli, kā arī iepriekš minētais 1997. gada 1. oktobra spriedums lietā Francija/Parlaments.

46. Lai labāk izprastu šo lietu, es iesaku analīzi sākt ar atgādinājumu par galvenajiem ieguldījumiem, ko devis iepriekš minētais 1997. gada 1. oktobra spriedums lietā Francija/Parlaments. Pēc tam es piedāvāšu dažādo prasītājas izvirzītā pamata daļu transversālu analīzi, kurā, pirmkārt, tiks pierādīts, ka jautājums par ikmēneša plenārsēžu ilgumu nevar būt vienīgais kritērijs, kas Tiesai šajā lietā jāizmanto par argumentācijas pamatu, jo nav skaidri izteiktu noteikumu, kuros *a priori* noteikts šis ilgums, un, otrkārt, piedāvāt plašāku pārbaudi, lai novērtētu apstrīdēto lēmumu likumību, proti, vispārējās konsekvences pārbaudi.

a) 1997. gada 1. oktobra sprieduma lietā Francija/Parlaments ieguldījums

47. Attiecībā uz prasību, kas tolaik bija celta, kā es jau atgādināju, par Parlamenta lēmuma atcelšanu, kurā bija noteikts Parlamenta darba kalendārs 1996. gadam, attiecībā uz Parlamenta darba izvietojumu trijās darba norises vietās Tiesa nosprieda, ka, “ņemot vērā šo darba norises vietu skaitu, [dalībvalstu pilnvaru, kopīgi vienojoties, noteikt Savienības iestāžu atrašanās vietu] īstenošana nozīmēja ne vien pienākumu noteikt Parlamenta atrašanās vietu, bet arī pilnvaras precizēt šo jēdzienu, norādot darbības, kurām tur jānotiek”²³. Tādējādi tā uzskatīja, ka dalībvalstis, pieņemot Edinburgas lēmumu, “vēlējās noteikt, ka Parlamenta atrašanās vieta, kas noteikta Strasbūrā, ir vieta, kur iestāde galvenokārt sanāk kārtējās plenārsēdēs, un šajā ziņā stingri precizēja tur organizējamo plenārsēžu periodu skaitu, kas ir jāievēro”²⁴. Vēl vairāk, dalībvalstis atbilstoši Tiesas vērtējumam “noteica šīs iestādes praksi – principā katru mēnesi sanākt Strasbūrā”²⁵. Attiecībā uz budžeta procedūru Tiesa Edinburgas lēmumu interpretēja tādējādi, ka minētajai sēdei ir jānotiek “viena kārtējā plenārsēžu perioda laikā, kas norisinās iestādes atrašanās vietā”²⁶.

48. Atbilstoši tam, kā Tiesa interpretēja Edinburgas lēmumu, Parlamenta atrašanās vieta tika noteiktā kā “vieta, kur regulāri ir jānotiek 12 šīs iestādes kārtējo plenārsēžu periodiem, tostarp tām, kuru laikā Parlaments īsteno savas budžeta pilnvaras, kuras tam ir noteiktas Līgumā. Papildu plenārsēdes var notikt citā vietā tikai tad, ja Parlamenta kārtējo plenārsēžu periodus rīko Strasbūrā, kas ir iestādes atrašanās vieta”²⁷.

49. Pēc tam Tiesa noteica robežlīniju starp dalībvalstu pilnvarām noteikt iestāžu atrašanās vietu un pilnvarām, kas attiecībā uz iekšējo organizāciju ir jāatzīst Parlamentam. Tā nosprieda, “ja Parlamentam ir atļauts saskaņā ar pilnvarām attiecībā uz iekšējo organizāciju veikt atbilstošus pasākumus, lai nodrošinātu labu darbu un šo procedūru norisi, tad šajos lēmumos jāievēro dalībvalstu pilnvaras noteikt atrašanās vietu”²⁸. Savukārt “dalībvalstīm ir pienākums, īstenojot savas pilnvaras [...], ievērot Parlamenta iekšējās organizācijas pilnvaras un raudzīties, lai šāds lēmums netraucē šīs iestādes labai darbībai”²⁹. Vienlaikus tā arī atzina, ka, “lai gan taisnība, ka ar Edinburgas lēmumu Parlamentam tiek noteikti daži ierobežojumi attiecībā uz tā darba organizēšanu, šie ierobežojumi saskan ar nepieciešamību noteikt tā atrašanās vietu, saglabājot vairākas Parlamenta darba norises vietas”³⁰.

23 — 1997. gada 1. oktobra spriedums lietā Francija/Parlaments (minēts iepriekš, 24. punkts).

24 — Turpat.

25 — Turpat.

26 — Turpat.

27 — Turpat.

28 — Turpat.

29 — Turpat.

30 — Turpat.

50. Tā kā Edinburgas lēmums ar protokoliem tika kodificēts, pamatojoties uz spēkā esošām tiesību normām, nav jāatgriežas pie interpretācijas, ko Tiesa šajā ziņā sniedza, lai novērtētu apstrīdēto lēmumu likumību, jo vairāk tāpēc, ka lietas dalībniekiem nav nodoma to apstrīdēt.

b) Noteiktu normu neesamība attiecībā uz ikmēneša plenārsēžu ilgumu

51. Lietas dalībniekiem ir atšķirīgi viedokļi par to, vai ar protokoliem kodificētais Edinburgas lēmums nosaka saistības, kuras Parlamentam ir jāievēro attiecībā uz plenārsēžu ilgumu.

52. Sākotnēji es noraidu atsauces uz iepriekš minētā sprieduma lietā *Wybot* atbilstību mūsu lietai. Tas, ka Tiesa, kā atgādina Parlaments, nolēma, ka, “ja šajā ziņā nav nekādu noteikumu Līgumos, sesiju ilguma noteikšana attiecas uz Parlamenta iekšējās organizācijas pilnvarām³¹, tika veikts iepriekš minētā sprieduma lietā *Wybor* kontekstā. Tolaik šī lieta iekļāvās diezgan atšķirīgās tiesību normās un attiecās uz jautājumu par ikgadējās sesijas ilguma noteikšanu³², proti, tā perioda kopējo ilgumu, kad Parlamentam ir sesija un kuru tas var brīvi noteikt. Ir skaidrs, ka tieši tāpēc Tiesa varēja apgalvot, ka sesiju (ikgadējo sesiju nozīmē) ilguma noteikšana galu galā ir Parlamenta pilnvaras īstenot iekšējo plānošanu. Tas nekādā veidā nenozīmē, ka no tā saistībā ar mūsu lietu izriet tāda brīvība attiecībā uz ikmēneša plenārsēžu ilgumu.

53. Pat ja ar pretrunīgu argumentāciju mēs vēlētos no šī sprieduma lietā *Wybot* secināt, ka pat attiecībā uz ikmēneša plenārsēžu laiku plenārsēžu ilgums attiecas uz Parlamenta pilnvarām attiecībā uz iekšējo organizāciju, tomēr šīs pilnvaras jāīsteno, ievērojot primāros tiesību aktus. Pēc manām domām, ir acīmredzama saikne starp plenārsēžu perioda ilguma noteikšanu un dalībvalstu lēmuma ievērošanu, ar kuru noteikta Parlamenta atrašanās vieta Strasbūrā. Izsakoties skaidri, lēmums, ar kuru paredzētu, ka visu to ikmēneša plenārsēžu ilgums, kurām ir jānotiek Strasbūrā, ir tikai pusi dienas katrā, pārkāptu protokolus, ar kuriem noteikta Parlamenta atrašanās vieta. Raugoties šādā aspektā, dalībvalstu īstenotās pilnvaras tad, kad tās noteica Parlamenta atrašanās vietu, neizbēgami ietekmējušas minētās iestādes klātbūtnes laiku Strasbūrā, tomēr nenosakot stingru normu. Tiesa to turklāt atzina, norādot, ka “atrašanās vieta [...] ir vieta, kur iestāde pulcējas *galvenokārt*”³³. Tāpēc atrašanās vietas noteikšanai tās rakstura dēļ ir kvantitatīva ietekme, tomēr dalībvalstīm nevar pārņemt, kā apgalvoja Parlaments, ka tās savas pilnvaras īstenojušas *ultra vires*.

54. Tā kā tas ir precizēts, jāatzīst, ka attiecībā uz konkrētu plenārsēžu ilgumu protokolu teksts nevieš skaidrību, un kopā ar Parlamentu ir jākonstatē, ka nav neviena skaidra noteikuma šajā jautājumā. Man turklāt ir tendence relativizēt pienākumus saistībā ar ilgumu, ko Francijas Republika secina no iepriekš minētā 1997. gada 1. oktobra sprieduma lietā Francija/Parlaments 5. punkta. Šis punkts, ar kuru tikai tiek precizēts, ka “tolaik puses bija vienprātis, ka plenārsēdes, kas ilgst no pirmdienas līdz piektdienai, notiek Strasbūrā”, skaidri atrodams tajā minētā sprieduma daļā, kurā atgādināta prāvas priekšvēsture, līdz ar to nekādas tiesiskās sekas no tā faktiski nav izsecināmas. Francijas Republikas īpaši strikto nostāju šajā jautājumā būtiski vājina tas, ka kopš 2001. gada ikmēneša plenārsēžu laiks ir tikai no pirmdienas līdz ceturtdienai, attiecībā uz ko Francijas Republika neizrādīja nekādu pretestību³⁴.

55. Tādējādi nevar vienkārši veikt apstrīdēto lēmumu likumības pārbaudi, tos pretstatot skaidri noteiktai normai, ar kuru nosaka ikmēneša plenārsēžu ilgumu. Šajos apstākļos Tiesas kontroles īstenošanai jāīsteno pilnīgāka pārbaude.

31 — Skat. spriedumu lietā *Wybot* (minēts iepriekš, 16. punkts).

32 — Lai *ratione temporis* noteiktu Eiropas Parlamenta deputāta imunitātes piemērošanas jomu.

33 — 1997. gada 1. oktobra spriedums lietā Francija/Parlaments (minēts iepriekš, 25. punkts). Izcēlums mans.

34 — Tomēr tas, ka Francijas Republika nepretojās šādām izmaiņām praksē, lai gan tās bija samērīgas un, pēc Parlamenta domām, daudz svarīgākas par tām, kuras ieviestas ar apstrīdētajiem lēmumiem, neietekmē Tiesas vērtējumu, kas tai pašlaik jāsniedz par minētajiem lēmumiem.

c) Vispārējās saskaņotības pārbaude

56. Skaidri definētas normas trūkums kopā ar Parlamenta lomas un, attiecīgi, tā darba dabīgo attīstību nepārprotami norāda, ka protokoli ir jāinterpretē, ņemot vērā šīs izmaiņas, ievērojot savstarpējas cieņas principu, ko Tiesa izklāstīja saistībā ar iepriekš minēto 1997. gada 1. oktobra spriedumu lietā Francija/Parlaments. Tāpēc analīzei jābūt vispārīgākai, un tad nevis ilgums *stricto sensu* ir noteicošais, lai lemtu par apstrīdēto lēmumu likumību, bet drīzāk gan kalendāru vispārējā saskaņotība.

57. Vispārējās saskaņotības pārbaude norit divos posmos.

58. Vispirms ir jāizskata visi darba kalendāri 2012. un 2013. gadam, it īpaši izvērtējot paredzēto ikmēneša 12 plenārsēžu biežumu un ilgumu.

59. Pēc tam tas, ka attiecīgā gadījumā grafika plānošanā tiek konstatēts ritma pārrāvums vai nesaskaņotība, automātiski nenozīmē, ka Tiesai ir jāatzīst, ka ir pārkāpti protokoli, jo no iepriekš minētā 1997. gada 1. oktobra sprieduma lietā Francija/Parlaments izriet, ka Tiesa atzina, ka Parlamentam ir iespēja pamatot šādas novirzes. Šajā ziņā Tiesai būs jābūt īpaši uzmanīgai ne vien attiecībā uz dažādajiem īslaicīgiem attaisnojošajiem iemesliem, kuri var tikt izvirzīti, bet arī, lai saglabātu iestādes pareizu funkcionēšanu un pienācīgu procedūru norisi.

60. Ko mēs konstatējam, piemērojot šo pārbaudi apstrīdētajiem lēmumiem, kura, man šķiet, vislabāk spēj saglabāt to līdzsvaru, kuru Tiesa pūlējusies sasniegt un kura vislabāk ievēro gan dalībvalstu pilnvaras noteikt Parlamenta atrašanās vietu, gan Parlamenta pilnvaras lemt par tā iekšējo plānošanu?

i) Divu ikmēneša plenārsēžu norise vienā un tajā pašā oktobra nedēļā izraisa nekoncekvenci

61. Attiecībā uz 2012. un 2013. gadu apstrīdētajos lēmumos ir paredzēts, ka, izņemot augusta un oktobra mēnesi, viens ikmēneša plenārsēžu periods ilgs četras dienas (precīzāk – no pirmdienas plkst. 17.00 līdz ceturtdienas plkst. 17.00). Oktobra mēnesī grozījuma pieņemšanas dēļ, ar kuru paredzēts “atcelt sesiju 40. nedēļā” un “adalīt oktobra 2. sesijas laiku”³⁵, abas divu dienu sesijas (no pirmdienas līdz otrdienai un no ceturtdienas līdz piektdienai) notiek vienā nedēļā.

62. No pilnīgi objektīvas abu kalendāru izvērtēšanas izriet, ka ar apstrīdētajiem lēmumiem ir apstiprināts sesiju regulārā ritma pārrāvums. Līdz ar to – lai gan tas, ka augustā nav sesijas, noteikti rada novirzes grafikā – tādā nozīmē, ka divām sesijām ir jānotiek vienā mēnesī –, grūti apšaubīt, ka šo novirzi attiecībā uz 2012. un 2013. gadu pastiprina atšķirības ilguma ziņā salīdzinājumā ar citiem mēnešiem gadā, kad jānotiek ikmēneša sesijai, kura ilgst četras dienas.

ii) Pamatojuma trūkums

63. Tomēr, kā es norādīju, Parlaments saskaņā ar iekšējās plānošanas pilnvarām var veikt atbilstošus pasākumus, lai nodrošinātu tā pareizu darbību un pienācīgu procedūru norisi. Turklāt Tiesa iepriekš minētā 1997. gada 1. oktobra spriedumā lietā Francija/Parlaments nav izteikusies atšķirīgi, jo pieļāva, ka principam par 12 kārtējo sesiju norisi ir iespējamas novirzes, ar nosacījumu, ka tās ir pamatotas³⁶. Līdz ar to protokolus nevar interpretēt tā, ka tiek noliegta iekšējās plānošanas pilnvaras.

64. Tas, ka 2012. un 2013. gada oktobrī plānoto ikmēneša plenārsēžu ilgums nav tāds pats, kāds ir to ilgums citos mēnešos, ir jāpamato.

35 — Skat. šo secinājumu 8. punktu.

36 — Skat. 1997. gada 1. oktobra spriedumu lietā Francija/Parlaments (minēts iepriekš, 33. punkts).

65. Tomēr jākonstatē, ka Parlamentam ir grūti pārliecināt par pamatojamajiem motīviem vai vismaz paskaidrot iemeslus, kāpēc divu 2012. un 2013. gada oktobra plenārsēžu laiks ar apstrīdētajiem lēmumiem tika samazināts līdz divām dienām.

66. Pirmkārt, jāatzīst, ka Parlamenta juridiskajiem argumentiem regulāri traucē tā skaidri sludinātā vēlme pašam noteikt atrašanās vietu tā, ka pat ir grūti atšķirt to, kas attiecas uz Parlamenta patiesajām vajadzībām saistībā ar tā darba plānošanu un kas – uz savu iekšējo plānošanas pilnvaru virzītu manipulāciju, lai apietu noteikumus, kas tam noteikti primārajos tiesību aktos. Lai cik arī vēlams varētu būt Parlamenta brīvība pašam noteikt savu atrašanās vietu, to nevar īstenot, izpildot tā iekšējās plānošanas pilnvaras, bet gan – gluži pretēji – tā prasa veikt primāro tiesību aktu pārskatīšanu, ko vajadzības gadījumā var ierosināt Parlaments³⁷.

67. Otrkārt, Parlaments neizvirzīja nekādu īpašu iemeslu, kas atļautu saprast iemeslus, kāpēc oktobra sesija būtu jāplāno tā, kā paredzēts apstrīdētajos lēmumos.

68. Tas uzsvēra, ka budžeta sēdei, attiecībā uz kuru protokolos ir paredzēts, ka tai ir jānotiek Strasbūrā, pašlaik un pēc secīgajām budžeta procedūras izmaiņām nav tādas pašas nozīmes kā tad, kad tika pieņemts Edinburgas lēmums. Lai gan Parlamenta budžeta pilnvaru izpilde ir ļoti būtisks Savienības demokrātiskās dzīves aspekts un tāpēc jāpilda ar lielu uzmanību, stingrību un iesaistīšanos, kādu prasa šāda atbildība, Tiesa nevar *a priori* noteikt vidējo budžeta sēdes ilgumu. Tomēr, pat ja pieņem – par ko es neesmu pārliecināts –, ka šāda sēde var notikt īsākā laikā salīdzinājumā ar citiem ikmēneša plenārsēžu laikiem, nevar noslēpt to, ka ikmēneša plenārsēdes otrais periods, kas paredzēts 2012. un 2013. gada oktobrī un kas nav budžeta sēde, bez skaidri redzama iemesla ir samazināts salīdzinājumā ar sesiju laiku citos mēnešos.

69. Šajā ziņā nav pārliecināši jau tūlīt uzskatīt, ka, piemēram, Parlamenta darbība 2013. gada oktobrī ikmēneša plenārsēdes laikā, kura nebūs veltīta budžetam, būs mazāk noslogota un ka divas dienas sesijai³⁸ būs pietiekami. Ātri pārskatot pēdējo ikmēneša sesiju darba kārtību, redzams, ka darba kārtība četru dienu³⁹ garumā ir ļoti noslogota. Parlamenta pārstāvis, kuram sēdes laikā tika uzdots jautājums par šo punktu, nepaskaidroja, kāpēc tieši, izņemot pieņemumu par budžeta sēdi, būtu jāsecina, ka otras oktobrī paredzētās sesijas darba kārtība būtu mazāk noslogota, pat atzīstot, ka Parlamentam nav iespējas balsojumā par kalendāru iepriekš paredzēt dažādu sesiju darba kārtību.

70. Arguments, kas izriet no Parlamenta darba komitejās palielināšanas, samazinot darbu plenārsēdēs, ir ļoti interesants un neapšaubāmi atspoguļo patiesas izmaiņas Parlamenta darba organizācijā. Šādos apstākļos vēlreiz atkārtotju, ka jautājums, kāpēc tiek skarts tikai oktobra sesijas ilgums, man joprojām nav skaidrs.

71. Visbeidzot, Parlaments minēja arī to, ka apstrīdētie lēmumi ir jāinterpretē, ņemot vērā izmaksas, kuras rada vairākas Parlamenta darba norises vietas un kuras ir vēl jo pamanāmākas ekonomiskās krīzes kontekstā. Neapšaubāmi te runa ir par spēcīgāko argumentu. Acīmredzot pašreizējais konteksts nosaka, ka šī tēma jāpārdomā. Tomēr, ņemot vērā kompetenču sadali līgumos, par to atbild dalībvalstis. Es piebildīšu, ka, pēc manām domām, šīs izmaksas ir “ierobežojumi, kas saistīti” ar vairākām Parlamenta darba norises vietām, ko Tiesa minēja 1997. gada 1. oktobra spriedumā lietā Francija/Parlaments⁴⁰. Katrā ziņā tāpēc, ka tas protokolā prasīts, 12 ikmēneša plenārsēdes, pa divām plenārsēdēm vienā mēnesī, kuru ilgums būtu līdzvērtīgs plenārsēžu ilgumam citos mēnešos, nerada papildu izmaksas salīdzinājumā ar izmaksām, ko radītu šāds plenārsēžu ilgums visa gada garumā, ieskaitot augustu.

37 — Skat. LES 48. pantu.

38 — Lai būtu pavisam precīzs – no pirmdienas līdz otrdienai vai no ceturtdienas līdz piektdienai.

39 — Lai par to pārliecinātos, pietiek izpētīt pēdējās Parlamenta plenārsēdes darba kārtību Strasbūrā no 2012. gada 2. līdz 5. jūlijam (skat. 2012. gada 2. jūlija sēdes dokumentu Nr. 491.927).

40 — Minēts iepriekš (32. punkts).

72. Līdz ar to Parlaments nav izvirzījis nedz tādus īslaicīgus iemeslus, kas varētu pamatot konkrētos grozījumus kalendārā, nedz pierādījis, ka divu tādu kārtējo plenārsēžu rīkošana oktobrī, kuru ilgums būtu vienāds ar citos mēnešos rīkoto plenārsēžu ilgumu, traucētu tā veiksmīgai darbībai vai kaitētu procedūru norisei.

d) Secinājums

73. Ņemot vērā kalendāru vispārējo kārtību 2012. un 2013. gadam, skaidri redzams, ka abi sesiju periodi, kas paredzēti vienā un tajā pašā 2012. un 2013. gada oktobra nedēļā, faktiski ir vienots sesijas periods, attiecībā uz kuru – tā kā Parlaments nav sniedzis pārliecinošus skaidrojumus saistībā ar šīm procedūrām – var prezumēt, ka tas tika mākslīgi sadalīts, lai ne tik mākslīgi atbilstu protokolā noteiktajām prasībām.

74. Tādējādi jākonstatē, ka abus sesiju periodus, kas noteikti vienā oktobra nedēļā, nevar kvalificēt, aplūkojot atsevišķi kā ikmēneša plenārsēdes protokolu izpratnē. Līdz ar to apstrīdētajos lēmumos 2012. un 2013. gadam nav noteikti 12 ikmēneša plenārsēžu periodi, kā tiek prasīts minētajos protokolos.

75. Tā kā vienīgais pamats, ko šajā prasībā izvirza Francijas Republika, šķiet pamatots, tas ir jāpieņem.

V – Par tiesāšanās izdevumiem

76. Atbilstoši Tiesas Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Francijas Republikai spriedums ir labvēlīgs, Parlamentam ir jāsedz tiesāšanās izdevumi.

77. Saskaņā ar Reglamenta 69. panta 4. punktu Luksemburgas Lielhercogiste sedz savus izdevumus pati.

VI – Secinājumi

78. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, es piedāvāju Tiesai atzīt un konstatēt, ka:

- 1) Eiropas Parlamenta 2011. gada 9. marta lēmumi par Parlamenta sesiju kalendāru 2012. gadam un par Parlamenta sesiju kalendāru 2013. gadam ir atcelti, ciktāl ar šiem lēmumiem vienā nedēļā attiecīgo gadu oktobrī ir noteikti divi kārtējo plenārsēžu periodi, kuru ilgums ir samazināts salīdzinājumā ar periodiem citos mēnešos, lai gan šāda atšķirība nav pamatota;
- 2) Eiropas Parlaments atlīdzina tiesāšanās izdevumus;
- 3) Luksemburgas Lielhercogiste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.